SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilbragt

Nr. 6. | Tirsdagen den 16de Oktober 1906. | 2. Aargang

Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. | Ansvarshavende: J. Jørgensen

Ekspedition: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 51, 1. Sal o. G.

Overproduktion betyder slet og ret Manget paa Købeevne blandt Arbejderne.

Peter Krapotkin.

Arbejde og Løn

Der var en Gang en af mine bekendte hvem jeg søgte at forklare Anarkismen, der, da han hørte, at vi i det kommunistiske Samfund ikke mente at have Brug hverken for Penge eller nogen anden Værdimaaler, spurgte: «Hvis nu altsaa Du er Grønthandler og jeg Cigarhandler, og Du vil have Cigarer, saa tager Du f. Eks. et Par Hvidkaalshoveder under Armen og gaar hen til mig og beder om «tre Cigarer til to Hvidkaalshoveder» i Stedet for som nu «tre til sytten»!»

Naa, nu forsøgte han maaske nok at være vittig; men faktisk er det, at de allerfleste Mennesker er saa indgroede i det bestaaende Samfunds Begreber om Handel og Vandel, at det er en meget vanskelig Sag at gøre dem den kommunistiske Samfundsorden begribelig. De regner alt for meget med alle de Foreteelser, som de ser i det bestaaende Samfund, og som skyldes den unaturlige Tilstand, Menneskenes Begreber har antaget under dette, og erindrer ikke, at man ikke kan tænke sig disse overført paa det Fremtidssamfund, vi tilstræber, og som maa blive bygget paa en hel anden Moral, nemlig Solidaritetens i Stedet for Stridens.

Først og fremmest har disse Folk vanskelig ved at forstaa, at Pengene ikke er den egentlige Værdi, men kun en Værdimaaler, opstaaet ved, at Mennesker har produceret eller tilvendt sig mere af enkelte Livsfornødenheder, end de havde Brug for til deres personlige Behov, og derfor har byttet disse bort med Smykker, Vaaben, sjældne Metaller o. l., som saa efterhaanden er afløst af den prægede Mønt. Dernæst har de ondt ved at forstaa, at samtidig med, at Jorden og al anden Ejendom ophører at være Privatejendom og bliver gjort til Fællesejendom, ikke for enkelte Grupper, men for hele Jordklodens Befolkning, ogsaa al Konkurrence vil ophøre. Tillige har de ondt ved at fatte, hvorledes man kan samarbejde uden at have noget som helst Byttemiddel og uden at drive Byttehandel. De forstaar ikke, at Kommunismen overhovedet slet ikke tilstræber Handel, men slet og ret Udveksling. Det vil sige, at man inden for Grupperne, der hver fremstiller enkelte eller flere af de forskellige industrielle eller agrariske Livsfornødenheder, som Mennesket skal forbruge, uden absolut at gøre Fordring paa Vederlag fra netop den Gruppe, der rekvirerer disse, ndleverer dem.

Jeg skal give et Eksempel. Sæt nu, at man i Fremtidens Samfund grupperer sig i smaa Kommuner, — ikke autoritære — som hver især, foruden at dyrke saa stort et Stykke Jord, som de mener passer til den Arbejdskraft, de raader over, tillige driver en eller anden eller maaske flere industrielle Virksomheder, nogle i en Branche, andre i en anden, saaledes at der f. Eks. et Sted produceres Hatte, et andet Sted Skotøj, et tredje Sted Klæder, et fjerde Sted Møbler o. s. fr. Nu mangler Medlemmer af de tre Grupper Møbler. De henvender sig saa til den Gruppe, der fabrikerer disse, og rekvirerer saa eller saa meget, hvilket de f. Eks. kan indsætte i deres respektive Oplagsrum, hvor det kan afhentes af Konsumenterne, efterhaanden som de skal bruge det.

Hvis nu denne Gruppe, hvor de laver Møblerne, ikke netop i Øjeblikket har Brug for de Varer, som de andre Grupper, der faar Møblerne, producerer, vil de selvfølgelig udlevere dem uden at fordre andre Ting i Stedet, og først naar de ved Lejlighed faar Brug for Sko, Klæder, Hatte, etc., vil de paa lignende Vis henvende sig til de Grupper, der fremstiller disse Varer.

Da det jo ikke er Kommunen, Gruppen, eller hvad man nu vil kalde den, men hele Samfundet at alt tilhører, kan der selvfølgelig ikke blive Tale om, at een Gruppe vil isolere sig med det Formaal at blive rigere end de andre, ved at søge at faa saa meget som muligt i Vederlag for hvad de leverer, thi da der jo ingen afstukne Grænser bliver, og heller ingen Autoriteter, Politibetjente eller Grænsevagter, vil selvfølgelig »rige og fattige« Grupper være en Umulighed. Blev een rigere paa Produkter, end de havde Brug for, og en anden fattigere, saa vilde det simpelt hen regulere sig, ved at nogle fra den ene Gruppe vilde melde sig til i den anden — ikke som ledigggaaende Snyltere, men som arbejdende Medlemmer.

Det vilde være et lignende Reguleringsforhold, der vilde foregaa her, som gør sig gældende i det bestaaende Samfund med Hensyn til Tilgangen i de forskellige Fag. Hvis ikke denne regulerede sig selv, vilde det jo let gaa saaledes her, at der vilde blive altfor mange Udøvere af et Fag, medens der maaske slet ingen blev af et andet.

Men nu gaar det saaledes, at naar et Fag bliver for stort og dermed daarligt, saa vil Menneskene gaa til andre Fag, indtil Forholdet atter er kommet i Ligevægt. Ligeledes med Grupperne — Reguleringen vil forekomme uden at nogen behøver at sidde med en Regnskabsbog og en Statistik foran sig og gribe styrende ind.

Men Sagen er, at Folk er saa tilbøjelige til at regne med det samme Forhold som i det nu bestaaende Samfund, nemlig at enhver Kommune blev en Magt, der isolerede sig ved denne Magt. Man maa dog forstaa, at disse Grupper ingen som helst Interesse havde i at isolere sig og søge at erhverve sig mere end de havde Brug for, thi hvad skulde de med det, der blev til overs, naar de dermed ikke, som i det nuværende Samfund, kunde skabe sig Magt over andre. Desuden vilde jo de andre Grupper let kunne forhindre saadanne eventuelle Forsøg ved at nægte at staa i Samkvem med den og derved forhindre den i at forskaffe sig de Fornødenheder, som den ikke selv kunde fremstille.

Med ovenstaaende Eksempler har jeg søgt at vise, at man nemt kan leve uden noget Byttemiddel; men man maa ikke misforstaa mig og betragte det som en Konstruktion, jeg sætter op for Fremtiden. Det kan man næppe, thi hvem kender vel Fremtiden? Det hele er kun et Eksempel, et Bevis, men alt tyder paa, at Fremtidens Produktions- og Konsumtionsforhold vil komme til at virke paa nævnte Maade.

I nogle senere Artikler skal jeg søge at tilbagevise andre Paastande, som fra borgerlig Side fremføres som en Hindring mod det lovløse Samfunds Virkeliggørelse.

S. R.

Avtoriteterne i Virksomhed

For 3 Uger siden uddelte Redaktor *Rasmussen* og Repræsentanten for Anarkistklubben «Tolerance», *J. Jørgensen*, «Skorpionen» ved Sølvgades Kaserne.

Nogle Medlemmer af «Kristelig Forening for unge Mænd», som var udsend

for at paase, at Soldaterne ikke kom i Besiddelse af oprørske Skrifter, fik ogsaa nogle Eksemplarer af Bladet. Da de saa, at det var «Skorpionen», blev disse skorhovede Individer vilde og forsøgte at gribe fat i Uddelerne for at anholde dem, men da de ikke kunde klare sig, blev Politiet tilkaldt, og *Rasmussen* og *Jørgensen* maatte nu følge med til Politivagten. Efter ca. 2 Timers Forløb blev de losladte med den Oplysning, at de vilde blive kriminelt tiltalte.

Den 30te September om Aftenen blev *Rasmussen* atter anholdt og ført til Raadhuset paa Nytorv, hvor han blev indsat i Arresten. Efter at være fremstillet i Grundlovsforhør, blev han arresteret.

Hvis Magthaverne mener, at de hermed kan standse Anarkismens Fremgang, forregner de sig. Vi har paa Grund af forøget Efterspørgsel ladet «Skorpionen» trykke i dobbelt saa stort Oplag.

Anarkismen i Kina

Vi berørte det ganske kort i forrige Nummer. Nu foreligger i «Freie Arbeiter» en Korrespondance som følger:

«Det vil ikke vare længe før der vil udbryde en social-revolutionær Bevægelse i Kina, ligesom den nuværende i Rusland.

De hellige Kejseres brutale Despoti og den grufulde Elendighed, som det uhyre asiatiske Riges Proletariat har maattet taale, har endelig aabnet Folkets Øjne. Gennem dets Lidelser har man lært at kende Elendighedens Aarsag. Folkets bedste og intelligenteste har paataget sig den Opgave at organisere en vidt udbredt revolutionær Bevægelse for at omstyrte det kinesiske Rige og proklamere Landets Samfundsfornyelse.

I den sydlige Del af Riget har denne Bevægelse vundet særlig og stærkere Udbredelse end i de andre Provinser.

I dette Gebet raades der over 17 Bladorganer, som for største Delen opviser en helt igennem anarkistisk Tendens. Dog er disse Blade ikke de eneste Midler for den revolutionære Propaganda i Kina. Et Utal af Brochurer og Flyveblade fremstilles i hemmelige Trykkerier og spredes ud mellem Folket. En Del af det udgaar fra revolutionære Socialister, det øvrige fra vore Meningsfæller.

I det kinesiske Riges Provinser bestaar talrige Grupper, som udfolder en ren anarkistisk Propaganda baade ved Afholdelse af Kongresser, Udgivelse af Pjeser og tillige ved direkte Handlinger mod det derværende Mandarinherredømme.

Den social-revolutionære og anarkistiske Bevægelse rekruteres fra alle Samfundets Lag: fra Adelen, Bourgeoisiet og Haandværkerne, men frem for alt og i største Grad fra Landbefolkningen.

I den sidste Tid har de kinesiske Anarkister ved Hjælp af forskellige aandelige Medkæmpere erholdt Kendskab til vor Bevægelse i Evropa og Amerika. En Række af vore Meningsfællers Bøger og Pjeser er blevne oversatte gennem et kinesisk Selskab, derimellem «Gud og Staten» af Bakunin, «Anarkisme og Kommunisme» af Krapotkin. Og lige som det kinesiske Folk overhovedet interesserer sig for Anarkismen, saaledes læser det ogsaa med stor Iver vore Bøger og Brochurer.

Den kinesiske Regering ligner fuldkommen Evropas og Amerikas. Den gaar lige saa tyrannisk til Værks mod Arbejderne som de sidste. Allerede flere end en af vore Meningsfæller er gaaet stolt og ubevæget i Døden for det anarkistiske Ideal.

Det, som mest er værd at bemærke ved denne unge Bevægelse, er, at den anarkistiske Propaganda mere og mere trænger sig ind i den kinesiske Armé. Denne interessante Oplysning forklares derved, at Kineserne betragter Ideen om Fædreland og Militarisme fra ganske andre Synspunkter end Evropæerne.

Regeringen har naturligvis stor Frygt for en Soldaterrevolte: Netop fordi, at de kinesiske Soldater, naar de en Gang har forstaaet, at Regeringen er deres værste Fjende, som endnu betjener sig af dem til Folkets Undertrykkelse, ikke gennem Disciplin eller den Slags Nonsens lade sig afholde fra at vende Vaabnene mod de herskende og i disse at se Aarsagen til alle Folkets Lidelser.

Der findes en Række højst interessante Aktstykker over den anarkistiske Bevægelse i Kina. Forhaabentlig vil der snart melde sig en Oversætter af disse.»

Bomben

Jeg ikke tror, man renser ud
en Augi-Stald
ved raat og blodigt Hævnens Bud,
med Bombeknald.

Som hæslig Augi er vor Jord
en Pestens Stald.
hvor ryddes burde, hvad der bor,
ved Bombeknald.

Hvis ej jeg havde Haabet om
et Fremtids Kald,
jeg glad den lagde øde, tom,
ved Bombeknald.

Og naar engang jeg bliver træt
og staar for Fald
jeg hævne vil min knuste Ret
med Bombeknald.

Men intet kronet Straamands-Dyr
da vælges skal,
jeg ødsler ej paa saadan Fyr
et Bombeknald.

Nej, de som ene Skylden har,
jeg ramme skal:
Til Folket er mit sidste Svar
et Bombeknald.

Til Folkestævnet Hævnens Bud
da komme skal,
og Slaveliv da sletter ud
mit Bombeknald.

Li-ping

Fæstningen Schlusselburg

Fra og med 15de Marts dette Aar er det tilladt at bese Schlusselburg Fængsel; dette offentliggjordes i St. Petersborg Bladene og vakte særlig stærk Opmærksomhed blandt Ungdommen.

Hvem har ikke hørt Tale om Schlusselburg? Hvem har ikke anet, hvad det var for et Helvede? Ja ethvert tænkende Menneske har haft en Anelse om de Menneskers Skæbne, der blev ført hertil for at gaa en grusom Død i Møde, og mange har gerne villet se ind i dette Fængsel med de høje Stenmure, hvor saa mange af Landets Sønner i Aartier har siddet indespærrede.

Med største Uro afventede jeg den Dag, da jeg kunde faa mit Ønske opfyldt og se dette Fængsel med mine egne Øjne, se det store Slagfelt, den store Kirkegaard, hvor utallige store Idealister har taget deres sidste Aandedrag, se deres levende Grave, uhyggelige Vidnesbyrd om, hvad Mennesker kan begaa mod Mennesker.

Schlusselburg er det tredje Helvede, jeg har set i mit Liv. Naar man træder her ind, synes der formelig en Kuldegysning at gennemfare en, her man træder paa Menneskegrave, her er Jorden gennemsyret af Menneskeblod; naar man kommer ind, syntes man at se en hel Verden af blege, blodige Skikkelser, Skygger af en Gang levende Væsener svæve omkring i Luften, syntes at høre deres hviskende, manende Røst fortælle om, hvilke Rædsler her er foregaaet; i Sandhed: dette er det tredje Helvede, jeg har set. Det første var i Schweitz — Slottet ved Geneverne med sine mørke Haller og levende Grave, i hvilke mange ere blevne sønderlemmede.

Det andet var Londons Tover paa Bredden af Themsen; ogsaa her er hundrede af Mennesker omkomne. Politiske Forbrydere har i Masser tilbragt ~~deres~~ Livstid der.

Men Schlusselburg adskilt fra Verden, 40 Verst fra St. Petersborg! En lille Ø, paa den ene Side omgiven af Nevafloden, paa de andre af Ladoga. Paa denne lille Ø ligger Schlusselburg. Paa Afstand ser man kun snedækkede Enge; noget længere borte ligger Fængslet med sine skrækkelige Mure, hvis blotte Syn maa forfærde.

Ikke blot Menneskerne er ensomme, men hele Fængslet er skilt fra den øvrige Verden; en hel Række af bekendte Mænd syntes at svæve forbi Mænd, som interesserer os alle. Jeg syntes at høre Røster: For Eder, for Eders Frihed har vi lidt, for Eder ligget i Kassematter, vi er levende begravede, for Eders Svaghed og Rædsler lider vi alle Tortur og hensynsløse Pinsler.

Jo nærmere vi kommer, jo koldere bliver det Én om Hjertet. Endnu et Par Minutter og vi aander den Luft, som er fuld af Taarer, som har kvalt saa mange Mennesker, Mennesker, om hvilke vi har hørt saa megen Tale, Mennesker, om hvem vi haabede saa meget, og nu skulde vi snart træde paa deres Grave.

Endnu udenfor, men naar vi kommer ind — 22 Aar har dette Helvede eksisteret, og utallige har under denne Tid været indespærrede her, og den 20de Oktober, da Manifestet kom, var der kun 13 tilbage. Foruden disse er kun 15 af de, som her har været indespærrede, vendt tilbage til Livet; 13 Personer er blevet myrdede i Fængslet og 4 har begaaet Selvmord, 3 har skudt sig efter Frigivelsen, 2 befinder sig endnu paa Sindssygeanstalten i Kansas, 15 døde i Fængslet af Sygdomme. Alle disse syntes at svæve forbi os.

Men nu kommer Kommandanten; han er i godt Humør, meget høflig, han viser os de aabne Grave, og saa beser vi Cellerne i en lang Korridor. Dørene til disse er sorte med en lille Glasrude i Midten for at Gendarmerne kan holde Øje med, hvad Fangen foretager sig. I Cellen findes en lille Jernplade og en endnu noget mindre nedenfor, forestillende et Bord og en Stol, indmurede i Væggen, en Slags Jernseng, som hejses op paa en bestemt Tid om Morgenen og ned om Aftenen, for at Fangen ikke skal kunne lægge sig om Dagen. «Men om han nu er syg?» spurgte jeg. «Da maa han lægge sig paa Gulvet,» svarede Gendarmen. Gulvet er af Sten.

I saadanne Haller har Mennesker tilbragt Dage, Maaneder, Aar, ja Aartier uden at veksle et Ord med nogen; det er nemlig Opsynsmændene strengt forbudt at tale med Fangerne.

Fra den ene til den anden Celle har Kommandanten ført os. Her har Gerschoni siddet, der Vera Figner, her Ljydmilla Wohllenstein, her Murosoff, der Lopatin, der Palivaoff o. s. v., og ved hvert Navn opstiger nye Billeder for os og vækkes nye Minder om de frygteligste Tragedier.

Sofie Ginsburg kom hertil 1901. Efter en 6 Ugers Tid at have været plaget i en af disse underjordiske Huler, hvor det vrimlede med Rotter og andet Kryb, tog hun Livet af sig ved at overskære Pulsaaren med en Saks.

Hertil transporterede man alle de Fanger, som skulde hænges eller skydes, maaske for at de kunde lære lidt af Livet at kende inden de dør.

Jeg kunde ikke taale at høre mere, men jeg vilde se, — jeg spurgte derfor Kommandanten om, hvor Henrettelsespladsen fandtes.

«Det kan jeg ikke sige, da jeg ikke har været nærværende ved nogen Henrettelse.»

Men nu var Tiden inde, da vi skulde gaa derfra, men netop som vi var ved Porten springer en Gendarm frem og siger: «Her har vi hængt Greschkovitz og Kalezev og her Vasiljev.»

Endelig var vi atter udenfor. Vi aandede frisk Luft og spurgte hverandre, hvor længe skal Rusland endnu have dette Helvede?

Oversat fra „Brand".

En ung Antimilitarists Bekendelse

Jeg er Antimilitarist; hvordan kan jeg være andet. thi jeg er Proletar, og kæmper som saadan for Proletariatets Frigørelse, for Idealerne »Frjhed«, »Lighed«, »Broderskab«.

Militarisme betyder Ufrihed, Ulighed, og dens Væsen er Fjendskab, Ødelæggelse og Død,

Jeg er Arbejder, og jeg er ung. Jeg behøver min Ungdom til Uddannelse i min Livsgærning, til at samle mig Kundskaber og til at skaffe mig Livets Ophold. Militarismen tager noget af Arbejderens bedste Ungdom og river ham ud af Arbejde og Stilling, udvisker hans Personlighed, undergraver tidt hans Helbred. Skulde Arbejderen da rolig kunne anerkende denne Institution?

Og saa Mennesket, Fornuftvæsenet, det levende tænkende Menneske, som igennem Evnen til at tænke er naaet til den bevidste Opfattelse af Livet, ved, at han lever, skulde han uden Protest kunde finde sig i Tilintetgørelsen af selve Livet, hvilket dog Militarismens Formaal er.

Jeg tror nej. Jeg er overbevist om, at Arbejderen og Proletaren vil give mig Ret, ligesom ogsaa min Samvittighed gør det.

R. Nielsen.

Efter Systemskiftet

Russiske Forhold i Danmark.

VI.

Anholdelse paa ny.

Politiet som Indbrudstyve.

Da jeg en Aften kom hjem fra et Møde, vi havde holdt og hvor det havde vist sig, at det kun stod yderst daarligt til med det revolutionære Sindelag hos de Folk, der kalder sig revolutionære Socialister og Anarkister, laa der en *mundtlig* Tilsigelse til mig om at møde næste Dag og høre min Dom. Da denne i Virkelighedən først faldt halvanden Maaned senere, kan jeg kun forklare mig dette saaledes, at det er et Fif, man har benyttet sig af for at faa mig til at rejse og saaledes faa Anledning til at arrestere mig paa 'ny. Jeg havde nemlig betroet mig til et Menneske*), som jeg havde kendt i mange Aar, og derfor selvfølgelig ikke anede var Spion for Politiet, og fortalt ham, at jeg muligvis vilde afvente Dommens Kundgørelse i Sverrig.

Jeg rejste saa til Malmø, men da *der* netop var Strejke i mit Fag, tog jeg tilbage et Par Dage efter. Da jeg troede, at Dommen imidlertid var faldet, henvendte jeg mig til ovennævnte J. C. Jensen, og bad ham gaa op paa Raadhuset og se efter, om Dommen var slaaet op der. Det lovede han; men i Stedet for gik han op og meddelte Politiet, at jeg vilde rejse (det var nemlig min Agt over Göteborg at rejse til England) og oplyste det om, hvilken Vej jeg vilde tage**). Følgen blev, at jeg, da jeg i Helsingør sent om Aftenen gik om Bord i Færgen til Helsingborg, blev modtaget af to Opdagelsesbetjente, som stod lige nedenfor Landgangsbroen og ventede mig.

* * *

Da jeg, førend jeg rejste til Sverrig, eftersaa mine Ejendele, som jeg havde efterladt i mit Logis, da jeg blev arresteret første Gang, opdagede jeg, at Størsteparten manglede. Gennem mine Kammerater fik jeg at vide, at Politiet havde begaaet Indbrud og stjaalet det, saaledes havde de læst i Bladene. Jeg blev selvfølgelig meget forbavset; thi selv om jeg naturligvis nok kan tænke, at et Menneske ikke bliver mindre tyvagtig, fordi han faar en Politiuniform paa og en Knippel i Baglommen, ja, og endda har hørt Beretninger om, hvorledes Opdagelsespoliti lige for Øjnene af Arrestanterne stjæler af de Tyvekoster, der indleveres paa Politikammeret, saa troede jeg dog ikke, at deres Frækhed gik saa vidt, at de ganske aabenlyst gik hen og plyndrede en Lejlighed.

Der var ganske vist ved min Arrestation forespurgt mig, om man maatte foretage en Husundersøgelse, idet man dog ikke glemte at gøre mig opmærksom paa, at den vilde blive foretaget, hvad enten jeg gav Tilladelse eller ej. Og jeg gav dem saa ogsaa Tilladelsen, men paa den udtrykkelige Betingelse, at de intet som helst tog med, hvad de da ogsaa lovede.

Naturligvis er en saadan Handling ganske i Strid med de Love. som disse smaa Tyranner er sat til at vogte; men det er jo ikke noget nyt, at Politiet selv bryder sig Pokker om Loven; thi de véd jo af Erfaring, at Folket finder sig i ethvert Overgreb uden at mukke, og man har jo endnu ikke her hjemme haft Eksempler paa, at den enkelte har taget sig selv til Rette mod disse Herrer og besvaret deres Voldshandlinger efter Fortjeneste. Forøvrigt er det mig ubegribeligt, hvad Politiet skulde med disse Ting, som hovedsagelig bestod af en Del gamle Papirer, nogle Bøger. Fotografier og lignende værdiløse Sager. Thi selv om man nu mente, at der muligvis kunde være Oplysninger om «Sammensværgelser» eller andre «frygtelige» Ting i Papirerne, saa kan jeg umulig fatte, hvad f. Eks. en Roman af Zola, en Fremmedordbog eller et Fotografi af en fredelig Broder kan have gjort.

Men naturligvis, det var den pure Nysgerrighed, der drev dem. Ja og saa vel Haabet om, at der muligvis skulde være noget, man kunde tilegne sig og gøre i Penge. Og at det skulde være en overflødig Næsvished, saaledes at lade sine Haandlangere bryde ind i Folks Hjem og gennemrode og gennemsnuse alt, det kan man vel ikke vente, at en Mand som Opdagelsespolitiets Chef, Politiinspektør Madsen skulde forstaa. Dertil er disse uniformerede Herrers Livssyn alt for lavt og tølperagtigt. Men lad os for en Gangs Skyld vende Forholdet om og forestille os, hvad Hr. Madsen vilde sige, om det var ham og hans Hjem, det kom til at gaa ud over. Sæt nu, at jeg og mine Meningsfæller tog Magten, beskyldte Madsen for at være samfundsfarlig, brød ind i hans Lejlighed, slæbte ham i Fængsel og gav os til at gennemrode alle hans Gemmer, snuse i alle de Ting, han mente kun vedkom ham selv, læste alle hans gamle Kærestebreve — hvis han har nogen — og i det hele taget paa den mest uforskammede Maade krænkede hans Privatliv. Hvad vilde han saa sige? Ja, han vilde uden Tvivl kalde mig for en gemen Slyngel, det samme som jeg nu vilde kalde Hr, Madsen, om det ikke netop var, jeg vidste, at en Øvrighedsperson kun er et stakkels Menneske, der har omsat sin Forstand i Lovparagraffer, og tilige vidste, at et Menneske, om det er Idiot, ikke selv kan gøre for det.

(Fortsættes.)

S. R.

*) J. Chr. Jensen, tidligere Agitator for Socialdemokratiet, og den samme, som vi i Begyndelsen havde arrangeret os med angaaende «Skorpionen»s Ekspedition.

**) Samme Mand gik Morgenen efter om og lavede Indsamling hos mine Meningsfæller. Pengene skulde sendes til mig i Goteborg, sagde han. Selvfølgelig var det det rene Opspind, og Pengene, han fik ind, beholdt han da ogsaa selv.

Det er solide Folk, vore Politimyndigheder allierer sig med.

Det forjættede Land

I den Række af Minder fra Tiden, der svandt, er der et, der staar særlig levende i min Erindring, og som, hver Gang det manes frem i Tankerne, paa en Gang fylder Sindet med Tristhed over, hvad et Menneske kan tvinges til at døje af Sult og Savn i det bestaaende Samfund, og med Haab for Fremtiden, fordi det viser, at naar man blot kæmper, fast besluttet paa ikke at give op før Maalet er naaet, er Vanskelighederne slet ikke saa uovervindelige, som det ofte kan synes.

Det var i Amerika for ca. 12 Aar tilbage. En hel Vinter havde jeg gaaet arbejdsløs. Og uden Midler til at opholde Livet for, som jeg var, havde Tilværelsen formet sig for mig som et Helvede, værre end det, Præsterne giver os i Udsigt, naar vi ikke ofrer rigeligt til dem og blindt hen tror paa deres Lærdomme. Saa hen mod Foraaret var der endelig bleven anvist mig en Plads ude paa Landet, 5 Mil fra New York, hvor jeg hidtil havde boet gratis til Leje i en Skyskrabers Lyskasse. Penge til at rejse derud for ejede jeg ikke. Hos en Rejsekammerat, der havde været heldigere end mig — skønt ikke ret meget — og som af og til understøttede mig med et Par Cents, fik jeg laant til Morgenkaffen, og med Haab om, at Vinterens Lidelser nu snart skulde være endte, traskede jeg afsted mod Maalet.

Det var et ukristeligt Vejr. Stormen, som var en af de stærkeste, jeg nogensinde har oplevet, stod ude fra Atlanterhavet og piskede mig Sneen lige i Ansigtet og rev og ruskede i mig med en saadan Voldsomhed, at jeg havde Møje med at holde mig oprejst. I dette Vejr arbejdede jeg mig frem, sulten, forfrossen og tyndtklædt. Vejen forekom mig saa uendelig lang, og skønt der her paa Long Islands Østkyst ligger By ved By, synes jeg, det varede en Evighed at tilbagelægge de aabne Strækninger mellem hver.

Endelig, langt hen paa Aftenen, nærmede jeg mig Maalet. Paa Anvisning af en Mand, jeg spurgte om Vej, var jeg gaaet bort fra Landevejen og slaaet ind paa en Sti, som førte langs en smal, men dybtliggende og stærkt rindende Aa. Dødstræt og drivvaad, forsulten og gennemfrossen, fik jeg omsider Øje paa Lysene fra Byen, som skulde være den, Maalet gjaldt. Langt borte i det fjerne vinkede de mig i Møde, flakkende og matte, men nu var det ogsaa paa det yderste med Kræfterne. Gang paa Gang snublede jeg, Benene, forekom det mig, gled ligesaa meget tilbage i den glatte Sne, som jeg kom fremad, Snedynger taarnede sig op for mig paa Steder, hvor Stormen havde ført dem sammen, og kom der et stærkt Vindstød, var det kun med den yderste Anstrængelse, at jeg undgik at blæse i Aaen. Men at give efter for Trætheden hjalp ikke; det vilde være den sikre Død, med mindre jeg da vilde tigge mig Husly til i en af Villaerne, jeg kom forbi. Men dette var mig umulig. Jeg hader at appellere til andres Barmhjertighed, og desuden var det af Vigtighed at naa Maalet samme Dag, da jeg ellers resikerede at komme for sent til at faa Pladsen.

Videre slæbte jeg mig frem. Men hvor gik det dog langsomt. Det var som kom jeg ingen Vegne, hvormeget jeg end anstrengte mig. Endelig naaede jeg dog Byen, som laa bag en lille Lund paa den anden Side af Aaen. Men her mødte mig endnu én Hindring. Det Brædt, som under Navn af Bro, førte over Aaen, var nemlig af Stormen revet af, og tilbage stod kun de tynde, nøgne Bropiller. Det var en uhyggelig Situation. Dybt nede mellem to Skraaninger styrtede den ca. 8 Alen brede Aa afsted med rivende Hast. Dens mørke Vand, som dannede en skarp Kontrast til den hvide, snedækte Skrænt, saa saa uhyggelig ud, at jeg gøs alene ved Tanken om at skulle vade derover, selv om jeg havde vidst, at jeg kunde gøre dette uden Fare. Paa den modsatte Side stod Træerne og svajede for Stormen, som hylende og hvinende rev og sled i Kronerne. Og inde mellem Stammerne saa man Lys blinke fra et lille fladtaget Træhus, der som en enlig Pioner vidnede om den bagved liggende Civilisation.

Jeg krøb ned ad Skrænten, bag hvilken der var lidt Ly for Stormen, satte mig i Sneen og stirrede ned i det uhyggelige mørke og brusende Vand.

Mon der var lavt nok til, at jeg kunde vade over? I modsat Fald var det mig umuligt at fatte, hvorledes jeg skulde faa Tag over Hovedet Natten over; thi der var ikke et Hus at øjne paa den Side, hvor jeg befandt mig, og dødstræt, som jeg var, vilde det være mig umuligt at slæbe mig tilbage.

Som jeg sad der og tænkte mig om, uden at øjne nogen Mulighed for at klare Vanskelighederne, blev jeg saa søvnig og træt. Hovedet sank ned paa Brystet, og det syntes mig, som følte jeg en behagelig Varme brede sig i Kroppen. Men pludselig vaagnede jeg. Ovre fra Huset paa den anden Side lød Tonerne fra et Horn, svage og dæmpede af Stormens Bulder, men dog tydelig nok til at vække mig af Slummeren:

»Mens Nordhavet brnser mod fjeldbygt Strand«.

— — —

Det var denne vel kendte og smukke Melodi.

Jeg sad og lyttede en Stund, medens Tænderne i Munden klaprede i Takt med Musiken, thi nu da jeg vaagnede op, forsvandt Varmefornemmelsen og gav i Stedet Plads for en isnende Kulde. Saa slog Musikeren pludselig over paa en anden Melodi. Det var Marseillaisen — Frankrigs Nationalsang, Revolutionens gamle Kampsang.

Hvor Musik dog kan virke stimulerende og særlig denne Melodi, som for hundrede Aar siden gjorde Underværker i Frankrig og vakte et helt Folk op af Søvnen og til Kamp for Friheden. Nu vakte den ogsaa mig til Bevidsthed. Jeg sprang op, tog min Stok og maalte Dybden saa langt jeg kunde række. Det gik an. En, to, tre havde jeg smidt Støvler og Strømper, smoget Benklæderne op, og støttende mig til Bropillerne vadede jeg ud i Aaen. Det iskolde Vand gik mig til midt op paa Brystet, men over kom jeg da, og i Galop gik det nu gennem Lunden og over mod Huset, som viste sig at være netop det, jeg søgte, og beboedes af en Landsmand.

* * *

Som det gik her, saaledes gaar det med Samfundet. Gennem et Aartusinder langt Mareridt har den undertrykte Klasse famlet sig frem i Mørket. Livet, som Naturen skænkede os sammen med Jorden og dens Rigdomme, har i denne Periode formet sig som et Helvede for os, fordi de herskende Klasser berøvede os alt, hvae Naturen havde givet os. Ved Tortur, Fængsel og Død, ved Bødler, Soldater og Politi søgte man at undertrykke enhver Stræben efter Frihed og slukke ethvert Lys, der tændtes i Mørket. Men Udviklingen gik sin Gang — ustandselig fremad, paa Trods af al Undertrykkelse og Vold. Og nu staar vi endelig ved Maalet, kun adskilte ved den Kløft, hvis Navn er: Revolutionen. Uvidenheden og de økonomiske Forhold, som hidtil stod hindrende i Vejen for Menneskene til at indrette sig efter Socialismens stolte Principer, er nu overvundet ved den Række industrielle Opfindelser og videnskabelige Resultater, det sidste Aarhundrede har fremtryllet. Samfundet kan nu godt indrette sig paa Frihedens og Lighedens Grundlag; intet hindrer os i at frigøre os for Trælleaaget uden ét: vor egen Vilje. Vi er som den, der staar paa den ene Side af Strømmen og stirrer over mod det forjættede Land, som paa den modsatte Bred vinker os, lokkende og dragende i al sin Skønhed. *Her* er Striden og Stormen, Trældommen, Ufriheden og Noden, *hist* skuer vi Friheden, Lyset, Lykken og Livet. Hvorfor da ikke tage os sammen og vove Forsøget? Hvorfor blive i Mørket, naar nogle faa Skridt kan bringe os til Lyset? Vi mangler Stimulansen, det er det hele — mangler en Marseillaise, hvis løftende Toner kan fri os fra Selvopgivelsens Trolddom, fra Forsagtheden og Fejgheden og mane os til den sidste afgørende Kamp — bringe os over Kløften, der skiller os fra det Frihedens forjættede Land, hvorfor vi nu saa længe har stræbt og stridt.

Anarkist.

Vor Skarnkasse

«**Demokraten**» i Aarhus vælter en Skarnbøtte over «Aarhus Stiftstidende», fordi denne har skrevet noget om, at Pengene var en Forbandelse for Samfundet. Naa, mærkelig er det da ogsaa at høre dette af et kapitalistisk Organ; men endnu mærkeligere er det virkelig at høre et Blad, der dog udgiver sig for socialdemokratisk, tage til Genmæle derimod. Det er lige den omvendte Verden. Men naturligvis kan man ikke vente andet, nu da den konservative Middelstand har erobret Socialdemokratiet; thi Spækhøkere, Marskandisere og Pølsemagere har nu altid betragtet Pengene for den største Velsignelse.

En Mand nede paa Lolland havde, for at redde en Kammerat, aflagt falsk Ed. Den «af Gud indsatte» Øvrighed idømte ham i den Anledning 2 Aars Forbedringshus. Mon det i Grunden er «Gud» og ikke snarere Fanden, der har indsat de Slyngler, som kalder sig «Øvrigheden».

Leve de døde. 2 engelske Orlogsmatroser, som vilde desertere fra Skibet ved at svømme i Land, omkom ved Forsøget. De blev fulgt til Graven med alle militære Æresbevisninger. Procession, Musik o. s. v. Var de sluppet levende fra Forsøget og blevne indfangede, havde der ventet dem en anden Konfekt. Det er kedelig, man ikke først lever, naar man er død.

Annoncepris: 25 Øre pr. Petitlinje.

«Skorpionen» forhandles følgende Steder:

Pilestræde 56; St. Pederstræde 23; Kirkeplads 2, Hj. af Istedgade; Gl. Kongevej 164; Aaboulevard 15; Nørrebros Kiosk, Elmegade, Korsgade 10 og ~~paa Raadhus~~pladsen hver Lørdag Aften.

I Kristiania faas Bladet hos Sigwald Lian, Toftesgade 22, 1.

I Stockholm hos A. Holmstrøm, Odengatan 56, og G. Schrøder, Luntmakaregatan 71.

«Anarkismens Katekismus» og «Den sociale Generalstrejke» faas nu atter i vor Ekspedition. Pris 10 og 15 Øre.

Ur djupet,

en ny Digtsamling af Leon Larsen,
er udkommet og kan faas i vor Ekspedition.
Heftet er paa 64 Sider og Prisen 50 Øre.

Die Freie Generation.

Dokumente der Weltanshauung des Anarchismus.

58, Berwik Street, London W.

Koster pr. Enkeltnummer. iberegnet Postpenge, 35 Øre. Udkommer en Gang om Maaneden. 3 Numre er udkomne. Hvert Hæfte er paa 32 Sider.

Forhandlere søges til «Skorpionen». Man bedes henvende sig i Ekspeditionen.

Meningsfæller!

Støt Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejdspladser!

Anders Nielsens Tryk, Ohlenschlægersgade 37. København.